

то гледаши церкви-та Христова съ жалостъ и  
съ скорбъ и негодованіе, продължаваше обичното  
долготерпеніе, като имъ даваше время зада  
чъ виставатъ на покланіе, и да познаятъ свое то  
престъпленіе, като имъ напомниваше посрѣдствен-  
но, и непосрѣдствено. Но тъка кротостъ-а и  
дълготерпеніето нѣйно като, слѹчайно нѣщо на  
нынѣ-ты злонамѣренія-та мнозе, непоказы-  
ваха нѣкой знакъ за окаꙗваніе, но нынѣ-та  
мързостъ съ поголеми противоправилни престъ-  
пленія-та запечатаха. Презъ нощъ-а предъ пра-  
здникъ-тъ на свято Богоявленіе, като дондохъ  
на балата въ церкви-та святаго стефана, съ  
нагласиха дерзостно да слѹжатъ презъ той зна-  
мененитъ день, и по слѹчаю като ба наме-  
реніе нынѣ, проводиха Ловчанскій-атъ Иларинъ  
въ полунощъ почти да попроси съ насилство  
церковно-то дозволеніе, но тъка като нemожеше  
да дозволи: какъ убо можеше; когато двама-  
та отъ нынѣ вѣхъ клетвопрестъпници, и отстъ-  
пни-цы, и третый-атъ изверженъ; но тъка за  
порѹгателитво на священни-ты тайнства слѹ-  
жиха заедно и трима-та. И слѣдѹюща-та недѣла  
Ловчанскій-тъ Иларинъ рѹкоположи единого въ  
диакона. Заради тѣй мѣреностъ нашъ неможе  
да продължава търпеніето си върху таквымъ пре-  
грѣшенія-та, и неизреженіе-то съ синта непростенно,  
нито може да гледа хладнокровно ибно-то рѹга-